

Bestemor fortæller!

Det var juleaftensdag. Ruth sad med næsen mod ruden og spejdede efter "Bedste". Hun kunne ikke rigtig se, for det sneede. Men - jo, der lige om hjørnet kom hun, og hun havde en stor taske med.

Ruth fo'r hen imod døren, trådte katten på halen og var lige ved at falde over Lasse, som lå lige foran døren.

"Væk, Lasse, nu kommer Bedste."

Lasse logrede godmodigt med halen, men rejste sig langsomt og Ruth fløj ned ad trappen, ud af gadedøren og løb Bedste i møde. Hun nåede lige at møde hende ved det næste hus, og nu fulgtes de to ad, medens solen langsomt dalede ned bag skyerne i vest.

Ruth og Bedste sad foran pejsen i dagligstuen, medens far og mor gjorde de sidste forberedelser i julestuen, som var i det største af børneværelserne. Ruth rykkede lidt tættere hen til Bedste og så op på hende.

"Bedste," begyndte hun, "fortæl mig lidt fra dengang du var en lille pige."

Bedste så smilende ned på den tiårige Ruth, sad stille et øjeblik og sagde så: "Ja, Ruth, medens vi venter, skal jeg fortælle dig noget, som jeg aldrig glemmer. Du er en stor pige nu, og jeg er sikker på, at du vil kunne forstå mig."

Ruth så spændt op på mormor, som lagde strikketøjet fra sig, så lidt frem for sig og så begyndte hun:

"Da jeg var halvt så gammel, som du er nu, Ruth, altså fem år, legede jeg en dag med naboens lille pige, som var lidt ældre, end jeg var. Vi spillede bold, men så blev vi uvenner, og nu begyndte vi at skændes. Det blev værre og værre, og på een gang sagde Else: "Æv, du har ingen rigtig mor."

"Det har jeg vel nok," råbte jeg, "mor er inde i køkkenet og er ved at bage,"

men Else blev ved: "Nej, det er slet ikke din rigtige mor. Jeg har en rigtig mor, men det har du ikke."

Jeg smed bolden langt væk, begyndte at græde og løb alt, hvad jeg kunne ind i køkkenet. "Mor," råbte jeg grædende og løb hen til hende, så snart jeg inden for

køkkendøren. Mor så forbavset på mig og satte bagværket til side og løftede mig op på sit skød og sagde: "Men hvad er der dog i vejen, lille ven. Hvorfor græder du dog sådan?"

Til at begynde med kunne jeg slet intet sige, men så kom det endelig: "Mor, Else siger, at du slet ikke er min rigtige mor. Er det sandt?"

Mor sad stille et øjeblik, så satte hun sig bedre til rette, og medens jeg hvilede mit hoved mod hendes skulder, fortalte hun mig noget, som jeg aldrig har glemt.

Hun begyndte sådan:

"Min lille pige, da du var ganske lille, kun 8 dage gammel, døde din rigtige mor. Hun sover nu, indtil Jesus kalder hende frem."

Her gav det et lille sæt i mig. Så var det alligevel sandt, men jeg trykkede mig endnu tættere ind til hende, og så fortsatte hun: "Der var ingen til at passe dig, for din far forstod det ikke. Først havde han sin søster til at hjælpe sig, men hun kunne ikke blive hos ham, så traf han mig og spurgte mig, om jeg ikke godt ville være din mor i stedet for din rigtige mor, som jo sover i graven til Jesus kommer. Det lovede jeg, og siden, har jeg været mor for dig, og det har jeg været glad for."

Her gjorde Bedste en lille ophold, og Ruth så spændt op på hende. Hun havde næsten glemt juletræ og den ellers lange ventetid, men endnu var far og mor ikke færdige.

"Bedste, skynd dig at fortsætte, ellers bliver vi ikke færdige, inden vi skal ind til juletræet," sagde Ruth.

"Ja, min ven, nu skal du høre. Da mor var færdig med at fortælle mig om min rigtige mors død, lod hun mig sidde stille, indtil jeg var falden til ro. Jeg snøftede endnu lidt, men da så mor til sidst sagde, om jeg ikke nok kunne være glad for hende som mor, så smilede jeg til hende, for hun havde altid været sød imod mig. Nu satte hun mig ned på gulvet, men selv om jeg var bleven rolig, så kunne jeg ikke glemme, at min rigtige mor var død og var i graven.

Om aftenen, da jeg var kommen i seng, lå jeg stille efter at mor havde sagt godnat til mig og trukket rullegardinet op.

Jeg så op på stjernerne og tænkte, at min rigtige mor en gang ville komme derop. Far havde fortalt mig meget om Jesus, men nu tænkte jeg på ham på en helt anden måde, for jeg viste at min rigtige mor en dag ville komme op til Ham.

Hvor ville jeg gerne op til Jesus, men mon Jesus nu også ville have mig. Jeg havde ikke altid været sød, og jeg havde også sagt meget grimt til Else. Hvordan kunne jeg nu være sikker på at jeg selv kunne komme i himlen.

Omsider faldt jeg i søvn, men næste dag havde jeg ikke glemt, hvad jeg havde hørt, og jeg havde slet ingen lyst til at lege. Jeg gik ned i haven, og dernede satte jeg mig på græsplænen nede ved rosenbedet. Jeg foldede mine hænder og bøjede hovedet, for det havde jeg set far og mor gøre, og så bad jeg: "Kære Jesus. Jeg har været så slem mange gange. Vil du tilgive mig og komme og være hos mig altid, Amen."

Jeg har aldrig glemt det, selv om jeg ikke var ret gammel, for efter den dag følte jeg, at jeg hørte Jesus til, Han havde tilgivet mig og ville tage imod mig, hvis jeg døde, og det har betydet meget for mig i hele mit liv".

"Bedste," Ruth rykkede lidt nærmere, "Bedste, hvordan gik det så, da du begyndte at gå i skole?"

Bedste smilede lidt, men efter en stund sagde hun: "Ja, Ruth, det var ikke altid lige nemt. Mine kammerater opdagede snart, at jeg ikke ville være med til at lave gale streger eller at lyve, så jeg fik ofte lov til at gå alene, men når der skulle fortælles noget til læreren, skulle jeg altid gøre det, for de vidste alle sammen, at jeg ikke ville lyve."

"Bedste," sagde Ruth stille, "kan man ikke være som alle andre, hvis man vil tilhøre Jesus?"

Ruth tænkte på sin far og mor, på sine kammerater, på sine søskende og ventede spændt på svaret.

Det varede lidt, før Bedste svarede, men så sagde hun kærligt: "Nej, Ruth, man kan ikke være som de andre. Man må være sådan, som Jesus vil, vi skal være."

Bedste sukkede lidt, for hun var bedrøvet over, at hendes datter og svigersøn ikke fulgte Jesus. De kendte alt om Ham, men de gjorde, som de selv ville, og de lærte også deres børn alt det, som nu en gang hører verden til.

Skulle hele hendes liv og alle hendes bønner alligevel være forgæves.

I det samme gik døren op ind til julestuen. Lysene var tændt på juletræet, og mor råbte ud til de andre søskende, til Ruth og til Bedste, at nu måtte de komme ind.

Ruth tog Bedste ved hånden, og så tog far og mor hinanden i hånden, de små kom med ind i ringen, og nu lød det fra dem alle:

Glade jul, dejlige jul,
engle dale ned i skjul.

Hid de flyve med paradigrønt,
hvor de ser, hvad for Gud er skønt.

Lønlige blandt os de gå, lønlige blandt os de gå.

Ruth så sig uvilkårligt omkring, for endnu var Bedstes fortælling så levende for hende, at det næsten forekom hende, at englene var med herinde. Hun kunne bare ikke se dem.

Jo vist havde de en dejlig juleaften, men alligevel - da Bedste sent om aftenen kom hjem til sin egen lille stue, så listede der sig en tåre ned ad hendes kinder, for hun havde helt aftenen følt det, som om Jesus blev skubbet hen i en krog - Han, som jo ellers skulle have været midtpunktet i festen.

Hun bøjede sine knæ og begyndte at bede, og medens jule nattens stilhed sænkede sig over storbyen, var der een, der kæmpede i bøn til Gud.

Det blev lidt sent, inden Ruth gik i seng juleaften. Hun lagde Bedstes julegave under sin hovedpude. Det var en børnebibel med billeder. Hun havde set den igennem, og hun havde lagt mærke ved Jesusbarnet i stalden i Bethlehem.

Nu sad hun i sin seng, og medens hun foldede hænderne, tænkte hun på Bedste. Sådan havde Bedste også gjort den gang, hun havde bedt Jesus komme ind i hendes hjerte. Hun ville gerne ligne hende, men hvad så med alt det andet. Det var jo danseskolen, kammeraterne og mange, mange andre ting. Der begyndte en kamp i hendes lille hjerte, men så kom hun til at tænke på Bedstes mor. Som ligger i graven til Jesus kommer og kalder hende op. Hvis hun selv skulle dø nu, mon hun så ville opstå sammen med hende for at komme op til Jesus.

Hun var sikker på, at Bedste kom der, men hvad med hende selv. Hun så ud af vinduet. Stjernerne lyste, for det var holdt op med at sne, og se der lige over huset var der en stor stjerne, som blinkede og strålede. Det var nok julestjernen.

Hvis hun skulle vælge mellem himlen og sine kammerater og alt det andet, så ville hun alligevel vælge himlen. En stor beslutning kom op i hendes hjerte. Hun begyndte at bede: "Kære Jesus," sagde hun højt, "jeg vil gøre ligesom Bedste gjorde en gang. Jeg beder dig, kom ind i mit hjerte og vær du altid hos mig og jeg vil altid være dit barn, amen."

Hun så igen op på julestjernen. Den strålede - og lyset fra det høje tændtes nu i Ruths hjerte.

Hun syntes aldrig, hun havde været så glad. Stille lagde hun sig ned, og hun glædede sig til i morgen, når hun skulle hen til Bedste, så ville hun fortælle hende det hele.

"Mor," sagde Ruth jule morgen, "må jeg gå en tur hen til Bedste, når vi har spist morgenmad?"

"Det var noget tidligt, Ruth," sagde mor smilende. "Tror du, hun er færdig med at klæde sig på."

"Må jeg mor," spurgte Ruth igen. "Jeg skal nok hjælpe hende, hvis hun ikke er færdig."

"Ja, ja da, så gå, men ikke før, vi har taget af bordet og de små er kommen i tøjet."

Ruth hoppede af glæde, og så snart hun kunne, tog hun tøjet på, lagde sin børnebibel i sin lille taske, og så vandrede hun af sted i de næsten mennesketomme gader.

Bedste var oppe og var helt færdig. Hun tog med glæde imod Ruth skyndte sig at tage tøjet af og tog straks sin bibel og af tasken.

"Se, Bedste," sagde hun, idet hun slog op på det sted, hun havde lagt mærke ved. "Det fandt jeg i aftes. Er det ikke pænt?"

"Jo, min ven," Bedste tog brillerne på. "Er du glad for din bibel?" fortsatte hun, idet hun bladede i den.

"Ja, Bedste, og ved du hvad, der er noget, jeg vil fortælle dig. Kan vi ikke sætte os lidt her," blev hun ved og tog Bedste i hånden og trak hende hen i hjørnesofaen.

Bedste så på Ruth, som så mere alvorlig ud, end hun plejede. "Bedste," fortsatte hun, "kan du huske, at du fortalte mig om dig selv i aftes?"

"Ja, det kan du tro, jeg kan, men hvorfor det, Ruth?"

"Jo," - her gjorde Ruth et lille ophold, som om hun ikke rigtig vidste, hvordan hun skulle gå videre, og imens betragtede Bedste hende stille, men sagde ingen ting. -

"Da jeg kom i seng, kom jeg til at tænke på, at jeg alligevel helst af alting ville i himlen og - så, ja så sagde jeg det til Jesus og bad Ham om at komme ind og bo i mit

hjerter, akkurat som du gjorde, Bedste, og nu, nu er jeg så glad, for nu ved jeg, at Jesus har hørt mig."

Der var helt stille i stuen. Ruth så forskrækket på Bedste, for der trillede tårer ned ad hendes kinder - og hun som troede, at Bedste ville blive så glad.

"Er du ked af det?" spurgte Ruth efter en lang pause.

"Nej, min skat, Bedste er meget, meget glad for det, så glad, at jeg ikke kan lade være med at græde, men lad os nu se lidt i Biblen, og så vil vi sammen bede Jesus om at bevare os."

De følgende måneder blev lykkelige for Ruth og Bedste. De forstod nu hinanden som aldrig før. Det var heller ikke så svært at undvære de andre ting, der før havde betydet så meget for hende, men det værste var derhjemme.

Mor forstod slet ikke Ruth. Hun ville pludselig ikke noget af alt det, mor ville, hun skulle, men det hjalp så godt, når hun og Bedste fik talt sammen om det og bedt for det, så strålede lille Ruth, så selv far og mor glædede sig over det.

I skolen kunne lærerne ikke stå for hende, og de lagde mærke til, at hun altid talte sandhed. Ganske vist kneb det en gang imellem, når hendes kammerater ikke forstod hende og syntes, hun var bleven "mærkelig", og lod hende gå alene. Så blev hun fristet til at være som før og sagde det til Bedste, som forstod hende som ingen anden, og når de så havde talt sammen og bedt til Jesus, gik det godt igen.

Bedste stod ved vinduet og spejdede efter Ruth. Hun havde ventet hende den sidste halve time og kunne ikke forstå, hvor hun blev af. Lidt efter blev der ringet på døren, og hun skyndte sig ud. Det var ikke Ruth, men Ruths mor, der så meget alvorlig ud.

"Mor," sagde hun stille, "Ruth blev syg i aftes og er kommen på hospitalet. Jeg har lige været derude, og lægerne giver os ikke meget håb.

Hun ligger og kalder på dig."

Det gav et sæt i Bedste, men hun tog sig sammen, da hun så, at hendes datter begyndte at græde.

"Hvad fejler hun," sagde hun så endelig, idet hun gik hen til skabet og tog sit overtøj frem.

Den unge kone tørrede tårerne af øjnene og sagde, at lægerne havde sagt, at det var meningitis, og at de havde givet dem lov til at komme og gå som de ville.

"Jeg går med dig med det samme," sagde Bedste hurtigt og tog i hast Ruths bibel med. Den lå altid henne hos hende.

Der var travlhed på hospitalet, men det mærkede den lille patient ikke. Hun lå på enestue og af og til klagede hun sig, når smerterne blev for store. Når hun ikke havde smerter, smilede hun til dem alle. Endnu var hun klar, men lægerne mente ikke, at hun ville vedblive at være det.

Nu gik døren stille op, og Ruth vendte langsomt hovedet for at det ikke skulle gøre for ondt.

"Å, Bedste," hviskede hun, "hvor er jeg glad for, at du kommer."

Bedste satte sig ved siden af sengen og tog hendes hånd. Den var klam og kold, men hendes lille ansigt strålede, da hun så Bedste sidde der.

Nu gik døren op igen, og lægen kom ind. Han sagde ikke meget, men så på de to og bemærkede den ro, der var falden over den lille pige.

"Bliv så længe, De vil," sagde han og hilste venligt på den lille piges mormor. "Jeg kan se, hun er glad for, at De er her, og hun har allerede vundet alle vore hjerter ved den måde, hun tager sine smerter på."

Han strøg den lille pige over håret og gik hurtigt ud igen.

Skulle hun virkelig miste sin lille skat? Ja, det så ud til det, men måske ville Gud helbrede hende?

Alle disse tanker gik gennem Bedstes hoved, medens hun sad og holdt den lille piges hånd. Om eftermiddagen kom begge hendes forældre, og det så ud til at blive værre for hver time, der gik.

Hun så på dem med et kærligt blik, men sagde ikke ret meget.

"Far," hviskede hun pludselig, "kom helt herhen." Den høje unge mand gik hurtigt helt hen til hende og bøjede sig ned over hende.

"Hvad vil du, min lille ven?" Ruth greb efter hans hånd og så på ham. Hendes ansigt var bleven smalt og blegt, og det kostede hende store anstrengelser at tale, men nu kom det klart, selv om hun hviskede: "Far, vil du love mig at følge Jesus?"

Det gav et sæt i ham. Han havde ikke ventet dette spørgsmål.

"Far," kom det igen, "jeg skal snart sove til Jesus kalder på mig.

Jeg ved det, men jeg er ikke bange."

Det var ham ikke muligt at svare, og nu rakte Ruth den anden hånd frem og kaldte på sin mor:

"Mor, kom lige herhen." Hendes mor skyndte sig hen til sengen og tog den fremstrakte hånd.

"Vil du mig noget, min skat?" "Ja, mor, vil du også love mig at følge Jesus.

Bedste har bedt så meget om det."

Hendes mor bøjede sig helt ned over hende, og medens tårerne trillede ned ad hendes kinder, sagde hun stille: "Ja, Ruth, mor er så ked af, at vi ikke har været som Bedste gerne ville have os, men nu lover jeg dig her, at jeg vil følge Jesus."

Hun så over på sin mand, som intet kunne sige. Han kunne kun nikke og trykkede Ruths hånd.

Nu kom Bedste ind. Hun havde været ude et øjeblik for at få lidt frisk luft.

Ruth hørte døren gå og hviskede igen: "Er det dig, Bedste?"

"Ja, min ven, jeg er her." "Kom herhen, vil du?"

Mormor skyndte sig hen til hende og strøg hende over håret.

"Bedste," begyndte Ruth igen, "vi skal alle sammen mødes hjemme hos Jesus." Hun kunne næsten ikke tale mere, men idet hun samlede alle sine kræfter, sagde hun: "Syng for mig, Bedste."

"Syng den om Jesus, der elsker os,"

og med brudt stemme begyndte mormor at synge:

Jesus elsker alle små,
bibelen fortæller så,
derfor vil jeg også tro,
Han vil i mit hjerte bo.

Ruth nikkede og så på dem med et strålende blik, men nu faldt hun hen og kunne ikke tale med dem.

Timerne gik, ingen af dem tænkte på at gå hjem. Ruths mor havde fået een til at være hos de små, og nu sad de tre her og iagttog deres lille pige. Det begyndte at blive mørkt.

Overlægen kiggede ind, og sammen med ham kom oversygeplejersken.

De stod begge og så på Ruth.

I en sal på hospitalet,
hvor de hvide senge står,
lå en lille brystsvag pige
syg og bleg med gyldent hår,
lå en lille brystsvag pige
syg og bleg med gyldent hår,

Alles hjerter vandt den lille,
som hun lå der mild og god,
bar sin smerte uden klage
med et barnligt heltemod.
Bar sin smerte uden klage
med et barnligt heltemod.

Og hun spørger da sin læge,
som ved hendes leje stod:
Må jeg komme hjem til påske,
skal jeg være rigtig god.
Må jeg komme hjem til påske,
skal jeg være rigtig god.

Lægen svarede den lille:
Nej, mit barn, det knapt jeg tror,
men til pinse kan det hænde,
du kan komme hjem til mor.
Men til pinse kan det hænde,
du kan komme hjem til mor.

Pinsen kom med grønne skove,
blomsterklædt står mark og eng.
men den lille syge pige

fængsles stadig til sin seng.
Men den lille syge pige
fængsles stadig til sin seng.

Og hun spørger atter lægen,
som ved hendes leje står:
Må jeg komme op til høsten,
må jeg komme hjem til mor?
Må jeg komme op til høsten,
må jeg komme hjem til mor?

Lægen svarer ej den lille,
klapper hendes gyldne hår,
med en tåre i sit øje
vender han sig om og går.
Med en tåre i sit øje
vender han sig om og går.

Overlægen rystede på hovedet, men pludselig begyndte Ruth at røre på sig. Hun slog øjnene op og så op på Bedste, som greb hendes hånd.

"Syng, Bedste, for nu kommer Jesus."

Ordene kom klart, men stille og medens de alle stod omkring sengen, begyndte Bedste at synge:

Vend dit blik imod Jesus,
mod ham, som på Golgata led,
og al verdens larm vil forstumme brat,
og din sjæl finde hvile og fred.

Vend dit blik imod Jesus,
mod ham, som fra hvælvingen stor
taler trofasthed i sit tavse sprog
til hver sjæl, som på himmelen tror.

Vend dit blik imod Jesus,
mod ham, som hver lilje har skabt -
han i kærlighed vil gi' hjertefred
til hver sjæl, som Guds glæde har tabt,

Vend dit blik imod Jesus,
mod ham, som kan skabe på ny.
Som et frø i jord vokser livets ord
i hver sjæl, som i ham finder ly.

Ingen af de andre rørte sig. Overlægen og oversygeplejersken bøjede uvilkårligt
hovet, og overlægen hviskede:

"Her har døden tabt sin magt. Kunne vi andre dog dø på denne måde." - - -

Udenfor var det nu helt mørkt. Stjernerne var ved at komme frem og se - der lige over
vinduet kom et stjernesud, som nemt kunne ses fra sygeværelset, hvor der kun var
tændt et lille vågeblus.

En lang lysende stribe sås efter stjernen, som selv forsvandt.

Overlægen havde set det, og nu så han atter hen på den lille patient. Hendes øjne var
bleven store og blanke. Hun rakte armene opad, og den lille sjæl sov ind, med tro på
at hun skal opstå når Jesus kalder.

Overlægen gik hen til sengen, stod stille et øjeblik og sagde så: "Hun var som et
stjernesud. Hun lyste for os alle uden selv at vide det. Måske har hun gjort mere i sit
korte liv, end mange, mange andre har gjort i deres lange liv."

Hendes far nikkede, men sagde ingen ting. Bedste bøjede sine knæ ved sengen uden
at ænse de andre i stuen, og nu begyndte hun at takke Gud, fordi Jesus havde vundet
sejren for dem alle og havde brugt denne lille pige til at vinde andre for Ham.

Overlægen og oversygeplejersken listede stille ud.

Udenfor standsede han, medens han tørrede en tåre af øjnene.

"Aldrig har jeg set noget lignende," sagde han, så snart døren var lukket.

"Det var, som om himlen var derinde."

Savnet var stort for dem alle, for det var først efter at Ruth var borte, at de forstod,
hvor meget den lille pige havde betydet for dem, men hendes korte liv efterlod dybe
spor i hendes hjem.

Bedstes bønner var blevet hørt, og en helt ny tid begyndte for dem alle, og da det igen
blev jul, var det Jesus, der var midtpunktet i hjemmet. Det var Ham, de samledes om,
Ham de tilbad, Ham de troede på, og da først blev julen det, den skulle være for dem.

Da de så stjernen, var deres glæde meget stor. Og de gik ind i huset og så barnet hos dets mor Maria, og de faldt ned og tilbad det, - - - Matt 2,10-11

Hvilken ven vi har i Jesus!
Sukket hører han i løn.
O, hvor dejligt, vi må bære
alting frem for ham i bøn!
O, hvad fred vi tit forspildte,
selvskabt sorg for Adams køn!
Alt, fordi vi ikke bærer
alting frem for Gud i bøn.

Har vi prøvelser og kampe,
sukker tit vi dybt i løn,
håbet skal dog ej beskæmmes -
bær det frem for Gud i bøn!
eler nogen ven, så trofast
al vor kummer som Guds søn?
Al vor svaghed kender Jesus, -
bær det frem for Gud i bøn!

Er forsagte vi og svage,
skælver vi for syndens løn,
frelseren er dog vor tilflugt -
bær det frem for Gud i bøn!
Svigter vennerne så trøst dig,
ømt dog favner dig Guds søn,
han mod nød er skjold og værge, -
ær det frem for Gud i bøn!